

Arrest

nr. 94 532 van 3 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op 12 februari 1958 in de wijk el Washash in Bagdad. U bent een soennitisch moslim van Arabische origine. U bent op uw dertiende samen met uw ouders naar Dora (Bagdad) verhuisd. U woonde eerst in de subwijk Moalimin en vervolgens in el Kafaat. U bent getrouwd en heeft zeven kinderen. U bent in 1999 als aannemer beginnen werken tot 2003. Vervolgens reed u rond met de taxi en dit tot 2006.

Op een dag was u te voet met uw zoon onderweg naar huis, toen er op straat een aanslag gebeurde. U raakte hierbij gewond en heeft hier nog steeds scherven van in uw lichaam. U kon niet meer werken. Uw zoons U. (...) en S. (...) gingen op de markt Athurien werken, waar ze dingen verkochten.

In 2006, ten tijde van het sektarische geweld, werd u geslagen. U was een rijke soenniet in een sjiitische wijk en men wou dat u de wijk verliet. U bent echter niet vertrokken. In 2007 werd u door een militie geïntimideerd. In 2008 beweerden de leden van uw stam dat u en uw vrouw samenwerkten met de Amerikanen. In september of oktober 2009 werd er op de gevel van uw huis een tekst geschreven, waarin u bedreigd werd door Jeish el Mehdi. De militie wou jullie huis in beslag nemen. U en uw gezin verliet de wijk en verhuisde naar het huis van uw vader in Hor Rajab. Twee dagen later wou u nog een paar documenten ophalen uit het huis in Dora. Op het moment dat u in het huis was, werd er een granaat gegooid naar het huis. U raakte hierbij lichtgewond. U heeft uw zoons daarop naar het noorden gestuurd.

Aangezien u uw gezin moest onderhouden besloot u vervolgens op de markt in Dora sigaretten en bier te verkopen. Niet alleen u, maar ook A. (...) (een gehandicapte man) verkocht alcohol op de markt. U heeft dit gedurende tien dagen gedaan. Toen u zag dat A. (...) neergeschoten werd door onbekende gemaskerde mannen, bent u gestopt. Twee dagen later bent u naar Syrië gereisd, waar u iets minder dan twee jaar bent gebleven.

U keerde in september 2011 terug naar Irak, meer bepaald naar Hor Rajab, naar het huis van uw vader. U vroeg onmiddellijk een visum aan en verliet twee dagen later, op 1 oktober 2011 het land met de bus naar Turkije. Op 4 oktober 2011 zette u koers naar België waar u op 10 oktober 2011 bent aangekomen. De volgende dag, namelijk op 11 oktober 2011, vroeg u asiel aan.

Begin 2012 werden uw vrouw en dochter geïntimideerd. Onbekende mensen, waarschijnlijk leden van uw stam, vielen het huis van uw vader in Hor Rajab binnen en vroegen waar u en uw zonen waren. Nadat de mannen vertrokken waren, hebben uw vrouw en dochter het land verlaten en zijn ze naar Syrië gevlucht.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: een medisch attest opgesteld in Syrië door de Rode Halve maan, een voedselrantsoenkaart (2010), een militair pasje, een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs. U legt tevens ook een kopie van een voedselrantsoenkaart neer van het jaar 2008.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie.

In eerste instantie moet er opgemerkt worden dat u de eerste keer Irak verlaten hebt in oktober 2009 (CGVS p.7). U bent vervolgens twee jaar in Syrië gebleven en bent vervolgens in september 2011 naar Irak teruggekeerd (CGVS p.7). U wou in Irak een visum aanvragen en vervolgens naar België vertrekken (CGVS p.7, p.8, p.21). Het feit dat u terugkeert naar Irak om een visum te regelen doet afbreuk aan de ernst van uw vrees. Van iemand die in 2009 zijn land ontvlucht uit vrees voor zijn leven en stelt dat hij deze vrees nog steeds dient te koesteren, mag verwacht worden dat die persoon niet terugkeert naar zijn land van herkomst om administratieve zaken te regelen.

Vervolgens dienen enkele opmerkingen te worden geformuleerd betreffende de redenen die u in 2009 zouden hebben genoopt uw land van herkomst te verlaten. U zou alcohol en sigaretten hebben verkocht op de markt van Dora (CGVS p.17). Het is evenwel weinig geloofwaardig dat u, die verklaart voorheen al tal van problemen te hebben gekend met uw stam en met (islamitische) milities, aan deze carrièrewending begonnen bent. Zo was het u niet onbekend dat mensen die andere moslims met alcohol of sigaretten bevoorraden door extremisten geëlimineerd worden (CGVS 19). Sinds 2007 gebeurde de verkoop van alcohol stiekem, zo weet u (CGVS p.19). Gezien uw verleden en gezien uw achtergrondkennis over het lot van alcoholverkopers klinkt het zeer onwaarschijnlijk dat u met een frigobox op de markt van Dora bier ging verkopen (CGVS p.18). Dat u ten gevolge van de dood van een collega naar Syrië diende te vluchten, is dan ook weinig geloofwaardig.

U zou uiteindelijk gevlucht zijn doordat uw collega A. (...), eveneens een alcoholverkoper, vermoord werd (CGVS p.20). Nadat u zag dat A. (...) doodgeschoten werd, bent u niet meteen gevlucht: u heeft eerst uw sigaretten en uw frigobox ingepakt en bent dan pas naar het huis van uw vader vertrokken (CGVS p.20). Gezien A. (...) omwille van de verkoop van alcohol vermoord werd, quasi voor uw ogen, is het eerder onwaarschijnlijk dat u eerst de goederen, waarvoor men u ook zou kunnen vermoorden, inpakt en pas dan de benen neemt. Bovendien heeft u zelf geen aanwijzingen dat u ook gevisieerd werd (CGVS p.20). U ging er vanuit dat elke militie zijn informanten had maar uzelf bent nooit persoonlijk benaderd (CGVS p.20). Bovenstaande elementen laten concluderen dat er geen geloof gehecht wordt aan uw bewering dat u alcohol verkocht op de markt in Dora en u na de moord op een collega naar Syrië vluchtte.

Volgens uw verklaringen vreest u in geval van terugkeer naar Irak tevens uw stam, el Dulaimi, (CGVS p.21). Uw stam zou u naar het leven staan omdat u en uw vrouw zouden samengewerkt hebben met de Amerikanen en u bovendien alcohol had verkocht op de markt in Dora (CGVS p.21). Uw stam heeft u in 2008 van collaboratie beschuldigd (CGVS p.4). U heeft sindsdien alle contact met hun verbroken (CGVS p.4). Volgens uw verklaringen hadden u noch uw vrouw ooit samengewerkt met de Amerikanen (CGVS p.4). U wijt deze valse beschuldiging aan uw voorspoedige financiële situatie die voortgevloeid was uit uw werk als aannemer (CGVS p.4). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u sinds 2003 niet meer als aannemer werkte, maar als taxichauffeur (CGVS p.13). Meer nog, sinds 2006 was u helemaal niet meer in staat om te werken (CGVS p.13, p.15). U was namelijk het slachtoffer geworden van een aanslag waardoor u een aantal scherven in uw lichaam kreeg die gevoelloosheid in delen van uw lichaam veroorzaken (CGVS p.5, p.13). Uw financiële situatie verslechterde, in die mate zelfs dat uw zoons een mat op de grond legden op de markt van Dora om er waren te verkopen (CGVS p.15). Gezien de door u geschetste context is het onaannemelijk dat uw stam u omwille van uw geld en bezittingen zou verdenken van collaboratie met de Amerikanen en u omwille van die reden in 2012 nog steeds zou viseren.

Bovendien valt er in het verslag van Dienst Vreemdelingenzaken niets over uw problemen met uw stam te lezen. Tijdens het interview op Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u de militie Jeish el Mehdi te vrezen (DVZ vragenlijst vraag 4). Geconfronteerd met deze vaststelling antwoordde u dat u contact heeft gehad met uw vrouw in Irak en zij u dit aangeraden heeft. U zou pas in België te weten gekomen zijn dat uw stam u beschuldigde van alcoholverkoop en collaboratie met de Amerikanen (CGVS p.22). Ook dit is bijzonder opmerkelijk gezien u hier volgens uw andere verklaringen reeds sinds 2008 van beticht werd. U reageerde op deze vaststelling met de woorden dat u voor het incident van begin 2012 -de inval in het huis van uw vader- enkel waarschuwingen gekregen had en geen bedreigingen. Dit is niet ernstig. Het is bovendien opmerkelijk dat de leden van uw stam niet veel eerder in het huis van uw vader in Hor Rajab zijn binnengevallen of iets anders ondernomen hebben en hiervoor wachten tot u in België bent (CGVS p.22). Uw verklaring voor dit laattijdige ingrijpen vanwege de stam kan niet overtuigen. U beweerde namelijk dat ze gewacht hadden om tot actie over te gaan tot u en uw zonen ver van huis waren (CGVS p.5). U en uw zoons hadden Irak echter al verlaten in september 2009 (CGVS p.16, p.17). Dit wil zeggen dat de leden van de stam meer dan twee jaar gewacht hebben om iets te ondernemen. Als uw stamleden daadwerkelijk naar u en uw vrouw op zoek waren, mag het ernstig verbazen dat ze hier twee jaar mee zouden wachten, tot u nota bene in België was.

Om uw problemen met uw stam te substantiëren, opperde u dat u nog documenten verwachtte, meer bepaald een dreigement van de stam (CGVS p.23). Uw vrouw wou namelijk zo'n document aanvragen aan de stam (CGVS p.23). Gezien de inval in het huis en de daaropvolgende vlucht heeft ze het document echter niet kunnen bemachtigen (CGVS p.23). Het is opmerkelijk dat uw vrouw om een dergelijk document wou vragen in 2012. U verklaarde immers dat de stam voor de inval in het huis, begin 2012, niets ondernomen had (CGVS p.22). Het is bijgevolg bizar dat uw vrouw voor het incident reeds stappen wou ondernemen om de afstandname te bemachtigen, terwijl er toen nog niets gebeurd was. Sinds 2008 waren jullie per slot van rekening al op de hoogte van de beschuldigingen van de stam. Het is dan ook merkwaardig dat er in 2012, het moment dat u een asielaanvraag indient, stappen ondernomen worden om een dergelijk document te bemachtigen dat uw aanvraag zou moeten staven. Het document heeft bovendien nooit het Commissariaat-generaal bereikt. U heeft dan ook geen begin van bewijs om uw verklaringen hieromtrent te staven.

Wat betreft de bedreigingen die u genoodzaakt zouden hebben om in 2009 uw woning in Dora te verlaten, valt het volgende op te merken. Jeish el Mehdi zou op uw gevel geschreven hebben: "jeish el Mehdi zal naar je komen, je moet vertrekken" (CGVS p.16). Volgens uw verklaringen zou u dit

gezien hebben toen u op weg was naar uw werk (CGVS p.16). Gevraagd welk werk u toen deed, gaf u te kennen dat u op dat moment in de bouw werkte. Geconfronteerd met uw voorgaande verklaringen, namelijk dat u sinds 2006 helemaal niet meer werkte, beweerde u dat mensen u eenvoudig werk aanboden, aangezien uw gezondheidstoestand en financiële toestand lamentabel waren (CGVS p.13, p.16). Deze uitleg kan niet overtuigen. Uw verklaringen omtrent deze dreigementen dienen dan ook betwijfeld te worden. Nog minder geloofwaardig is het gegeven dat u in uw huis in Dora allerlei belangrijke documenten zoals paspoorten, documenten in verband met uw wagen, de eigendomsakte van uw huis en dergelijke meer zou achter gelaten hebben terwijl u wist dat het door Jeish el Mehdi ingenomen zou worden (CGVS p.17). Het feit dat u omwille van die documenten zou teruggekeerd zijn naar uw huis en dan bestookt zijn met een granaat, wordt dan ook niet geloofwaardig geacht. U beweerde dat er veel documenten kwijt waren; u kon echter niet zeggen welke dat precies waren (CGVS p.17).

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor eenpersoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. De twee voedselrantsoenkaart, uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs samen met de woonkaart bevestigen dat u geboren en getogen bent in Bagdad, een gegeven waar in deze beslissing niet aan getornd wordt. Uw militair pasje toont aan dat u uw dienstplicht vervuld hebt, wat geen ander licht werpt op de door u aangehaalde asielmotieven. Het medisch attest opgesteld in Syrië door de Rode Halve Maan toont aan dat u op 2 januari 2010 naar de polikliniek van Jaramana bent geweest. Ook dit werpt geen ander licht op uw asielmotieven.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook

willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of*

Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker betwist een na een de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.1. Met betrekking tot zijn terugkeer naar Irak in 2011 stelt verzoeker dat hij niet terugkeerde naar de plaats waar hij bedreigd was en hij niet door de overheid maar door zijn stam gezocht werd. Tijdens die twee dagen kon hij ongemerkt blijven voor zijn stam.

De Raad meent dat de terugkeer van verzoeker naar Irak om zijn reis te regelen en zijn verblijf in Irak in het huis van zijn vader gedurende twee dagen, terwijl hij in Irak vreesde voor zijn leven, maar weliswaar niet door de Iraakse overheden gezocht werd, zijn vrees relativeert.

2.2.2. Wat de verkoop van alcohol en sigaretten op de markt betreft stelt verzoeker dat hij dit deed omdat hij geen andere keuze had gezien zijn medische en financiële situatie. Hij had niemand meer en moest zelf gaan werken. De verkoop van alcohol was ook niet openlijk, de koelbox zat onder de tafel en alleen de bekenden kwamen naar hem toe.

De Raad meent dat dit niet overtuigt en geen weerlegging is van het motief uit de bestreden beslissing dat stelt: *“Vervolgens dienen enkele opmerkingen te worden geformuleerd betreffende de redenen die u in 2009 zouden hebben genoopt uw land van herkomst te verlaten. U zou alcohol en sigaretten hebben verkocht op de markt van Dora (CGVS p.17). Het is evenwel weinig geloofwaardig dat u, die verklaart voorheen al tal van problemen te hebben gekend met uw stam en met (islamitische) milities, aan deze carrièrewending begonnen bent. Zo was het u niet onbekend dat mensen die andere moslims met alcohol of sigaretten bevoorraden door extremisten geëlimineerd worden (CGVS 19). Sinds 2007 gebeurde de verkoop van alcohol stiekem, zo weet u (CGVS p.19). Gezien uw verleden en gezien uw achtergrondkennis over het lot van alcoholverkopers klinkt het zeer onwaarschijnlijk dat u met een frigobox op de markt van Dora bier ging verkopen (CGVS p.18). Dat u ten gevolge de dood van een collega naar Syrië diende te vluchten, is dan ook weinig geloofwaardig.”*

De verkoop van alcohol op een openbare markt, waarvan verzoekster stelt dat iedere militie zijn informanten heeft en hen in de gaten hield (gehoor, p. 20), kan bezwaarlijk als stiekem beschouwd worden.

Daar waar de bestreden beslissing stelt: *“U zou uiteindelijk gevlucht zijn doordat uw collega A. (...), eveneens een alcoholverkoper, vermoord werd (CGVS p.20). Nadat u zag dat A. (...) doodgeschoten werd, bent u niet meteen gevlucht: u heeft eerst uw sigaretten en uw frigobox ingepakt en bent dan pas*

naar het huis van uw vader vertrokken (CGVS p.20). Gezien A. (...) omwille van de verkoop van alcohol vermoord werd, quasi voor uw ogen, is het eerder onwaarschijnlijk dat u eerst de goederen, waarvoor men u ook zou kunnen vermoorden, inpakt en pas dan de benen neemt. Bovendien heeft u zelf geen aanwijzingen dat u ook gevisieerd werd (CGVS p.20). U ging er vanuit dat elke militie zijn informanten had maar uzelf bent nooit persoonlijk benaderd (CGVS p.20). Bovenstaande elementen laten concluderen dat er geen geloof gehecht wordt aan uw bewering dat u alcohol verkocht op de markt in Dora en u na de moord op een collega naar Syrië vluchtte.” stelt verzoeker dat hij door een klant gewaarschuwd werd dat hij beter kon vertrekken. Pas daarna heeft hij gezien hoe zijn collega doodgeslagen werd (gehoor, p. 20).

De Raad meent dat de verklaringen van verzoeker niet overtuigen. Tijdens het gehoor stelt verzoeker: “Voor mijn ogen is mijn collega vermoord. ... Ik begon ongeveer 10 dagen aan dit vak te doen en ik zag gemaskerde mannen die stapte uit de auto en mijn collega dood geschoten en ik ben meteen gevlucht.” (gehoor, p. 19). Verzoeker heeft er ook op gewezen dat naast A. hij de enige was die bier op de markt verkocht (gehoor, p. 18). Even later stelt verzoeker (gehoor, p. 20): “Voor het incident kwam een klant naar mij toe en waarschuwde mij en zie snel je spullen opruimen en wegwezen, ik heb begrepen en meteen gevlucht.” En “A. (...) was ver van mijn werkplaats ik kon hem niet bereiken, vlak erna stapten de gewapende mannen en hebben hem doodgeschoten.”

De verklaringen dat Abdallah ver was is moeilijk verzoenbaar met het feit dat de collega voor de ogen van verzoeker vermoord zou zijn. Daarenboven zou de collega niet doodgeslagen maar doodgeschoten zijn.

2.2.3. Met betrekking tot de vrees voor zijn stam stelt verzoeker dat de auto van verzoeker een keer kapot ging voor een Amerikaanse basis terwijl hij en zijn vrouw in de auto waren en zij opgemerkt werden door een aantal leden van de stam.

De verklaringen van verzoeker overtuigen niet en zijn geen weerlegging van de bestreden beslissing waar deze stelt: “Bovendien valt er in het verslag van Dienst Vreemdelingenzaken niets over uw problemen met uw stam te lezen. Tijdens het interview op Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u de militie Jeish el Mehdi te vrezen (DVZ vragenlijst vraag 4). Geconfronteerd met deze vaststelling antwoordde u dat u contact heeft gehad met uw vrouw in Irak en zij u dit aangeraden heeft. U zou pas in België te weten gekomen zijn dat uw stam u beschuldigde van alcoholverkoop en collaboratie met de Amerikanen (CGVS p.22). Ook dit is bijzonder opmerkelijk gezien u hier volgens uw andere verklaringen reeds sinds 2008 van beticht werd. U reageerde op deze vaststelling met de woorden dat u voor het incident van begin 2012 -de inval in het huis van uw vader- enkel waarschuwingen gekregen had en geen bedreigingen. Dit is niet ernstig. Het is bovendien opmerkelijk dat de leden van uw stam niet veel eerder in het huis van uw vader in Hor Rajab zijn binnengevallen of iets anders ondernomen hebben en hiervoor wachten tot u in België bent (CGVS p.22). Uw verklaring voor dit laattijdige ingrijpen vanwege de stam kan niet overtuigen. U beweerde namelijk dat ze gewacht hadden om tot actie over te gaan tot u en uw zonen ver van huis waren (CGVS p.5). U en uw zoons hadden Irak echter al verlaten in september 2009 (CGVS p.16, p.17). Dit wil zeggen dat de leden van de stam meer dan twee jaar gewacht hebben om iets te ondernemen. Als uw stamleden daadwerkelijk naar u en uw vrouw op zoek waren, mag het ernstig verbazen dat ze hier twee jaar mee zouden wachten, tot u nota bene in België was.”

Wat de gelegaliseerde kopie van de klacht van zijn vrouw bij de Hoge Rechtraad van de Iraakse stammen betreft wijst de Raad erop dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Daarenboven stelt de bestreden beslissing terecht: “Om uw problemen met uw stam te substantiëren, opperde u dat u nog documenten verwachtte, meer bepaald een dreigement van de stam (CGVS p.23). Uw vrouw wou namelijk zo’n document aanvragen aan de stam (CGVS p.23). Gezien de inval in het huis en de daaropvolgende vlucht heeft ze het document echter niet kunnen bemachtigen (CGVS p.23). Het is opmerkelijk dat uw vrouw om een dergelijk document wou vragen in 2012. U verklaarde immers dat de stam voor de inval in het huis, begin 2012, niets ondernomen had (CGVS p.22). Het is bijgevolg bizar dat uw vrouw voor het incident reeds stappen wou ondernemen om de afstandname te bemachtigen, terwijl er toen nog niets gebeurd was. Sinds 2008 waren jullie per slot van rekening al op de hoogte van de beschuldigingen van de stam. Het is dan ook merkwaardig dat er in 2012, het moment dat u een asielaanvraag indient, stappen ondernomen worden om een dergelijk document te bemachtigen dat uw aanvraag zou moeten staven.”

Wat het feit betreft dat verzoeker de vrees voor zijn stam niet vermeld heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoeker dat hij vermeld heeft dat hij bedreigd werd en niet weet waarom de stam niet onmiddellijk aangevallen heeft.

Dit is geen weerlegging van de bestreden beslissing waar deze stelt: *"Tijdens het interview op Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u de militie Jeish el Mehdi te vrezen (DVZ vragenlijst vraag 4). Geconfronteerd met deze vaststelling antwoordde u dat u contact heeft gehad met uw vrouw in Irak en zij u dit aangeraden heeft. U zou pas in België te weten gekomen zijn dat uw stam u beschuldigde van alcoholverkoop en collaboratie met de Amerikanen (CGVS p.22). Ook dit is bijzonder opmerkelijk gezien u hier volgens uw andere verklaringen reeds sinds 2008 van beticht werd. U reageerde op deze vaststelling met de woorden dat u voor het incident van begin 2012 -de inval in het huis van uw vader- enkel waarschuwingen gekregen had en geen bedreigingen. Dit is niet ernstig. Het is bovendien opmerkelijk dat de leden van uw stam niet veel eerder in het huis van uw vader in Hor Rajab zijn binnengevallen of iets anders ondernomen hebben en hiervoor wachten tot u in België bent (CGVS p.22). Uw verklaring voor dit laattijdige ingrijpen vanwege de stam kan niet overtuigen. U beweerde namelijk dat ze gewacht hadden om tot actie over te gaan tot u en uw zonen ver van huis waren (CGVS p.5). U en uw zoons hadden Irak echter al verlaten in september 2009 (CGVS p.16, p.17). Dit wil zeggen dat de leden van de stam meer dan twee jaar gewacht hebben om iets te ondernemen. Als uw stamleden daadwerkelijk naar u en uw vrouw op zoek waren, mag het ernstig verbazen dat ze hier twee jaar mee zouden wachten, tot u nota bene in België was."*

2.2.4. Wat het werk van verzoeker betreft in 2009 is het onderscheid tussen zijn voltijds werk als aannemer tot 2003 en het doen van lichte klussen later een mogelijke verklaring voor de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheid.

2.2.5. Wat het twee dagen later halen van zijn documenten in hun huis, die verzoeker met zijn familie uit vrees voor de militie verlaten had, blijft verzoeker bij zijn verklaring.

De Raad meent dat dit niet overtuigt en geen weerlegging is van de bestreden beslissing waar deze stelt: *"Wat betreft de bedreigingen die u genoodzaakt zouden hebben om in 2009 uw woning in Dora te verlaten, valt het volgende op te merken. Jeish el Mehdi zou op uw gevel geschreven hebben: "jeish el Mehdi zal naar je komen, je moet vertrekken" (CGVS p.16). (...) Nog minder geloofwaardig is het gegeven dat u in uw huis in Dora allerlei belangrijke documenten zoals paspoorten, documenten in verband met uw wagen, de eigendomsakte van uw huis en dergelijke meer zou achter gelaten hebben terwijl u wist dat het door Jeish el Mehdi ingenomen zou worden (CGVS p.17). Het feit dat u omwille van die documenten zou teruggekeerd zijn naar uw huis en dan bestookt zijn met een granaat, wordt dan ook niet geloofwaardig geacht. U beweerde dat er veel documenten kwijt waren; u kon echter niet zeggen welke dat precies waren (CGVS p.17)."*

In zijn Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoeker dat hij zijn vrouw en dochters wegstuurde, maar zelf met zijn zoon S. in de woning bleef wonen. Tijdens het gehoor stelt verzoeker dat hij na twee dagen terugkeerde naar de woning. Zijn verklaringen zijn niet eensluidend.

Het middel is niet gegrond.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. (subsidiäre bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

De verzoekende partij is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat *in casu* dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van

willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD"* van 16 juli 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van *"open combat"*. De veiligheidssituatie is al enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikelen en documenten, stelt dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is met *"herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen"*, *"De situatie zoals die op heden nog steeds bestaat in Bagdad (...) onder de noemer 'gevechten' (valt)"*, *"De gevechten (...) voortdurend (zijn) aangezien ze met een heel regelmatige frequentie voorkomen"*, *"De strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de Irakese overheid in Bagdad blijft aanhouden."* en *"Bij een dergelijke strijd (...) er bepaalde zogenaamde risicogroepen (worden) gevisieerd, maar er (...) wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers (vallen)"*, en besluit dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'.

De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. Het geweld en het aantal incidenten neemt ook daar in intensiteit af, maar niettemin komt het merendeel van de incidenten nog steeds voor in Centraal-Irak. 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt."*

(...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...)

De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet zo spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...)

Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. Deze doelwitten zijn vooral personen die behoren tot bepaalde beroepscategorieën(...)".

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. In deze analyse worden recente informatie betrokken zoals de door de verzoekende partij aangehaalde *UNHCR Eligibility guidelines* van 31 mei 2012.

De commissaris-generaal betwist niet dat er op heden nog steeds sprake is van veiligheidsincidenten in verzoekers regio van herkomst, Bagdad. Er dienen echter diverse objectieve element in ogenschouw

genomen te worden om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren.

Uit de informatie van verweerder blijkt dat de aanwezige incidenten hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De diverse objectieve elementen (zijnde het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, ...) in aanmerking genomen, is er op heden in verzoekers regio van herkomst, zijnde Bagdad, geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker stelt dat de plotse ommekeer van verweester in haar beleid aanleiding geeft tot willekeur en derhalve een schending is van het gelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat in toepassing van artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet bij beoordeling van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rekening gehouden dient te worden met de algemene omstandigheden in het land en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt. Dit vloeit voort uit het declaratoir karakter van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en vaststelling van de nood aan subsidiaire bescherming en de richtlijnconforme interpretatie met betrekking tot artikel 4, 3 a) van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming waarin gesteld wordt dat een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en onder meer rekening houdt met alle relevante feiten in het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (eigen onderlijning). Het gelijkheidsbeginsel zoals geïnterpreteerd door de verzoekende partij is in deze niet van toepassing.

Daar waar verzoeker de relevantie van het asielbeleid van andere Europese landen betwist omdat de Belgische wetgeving met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus ruimer zou zijn meent de Raad dat dit een overtoollig motief betreft.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS